

NAŠI DNEVI

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU

LETNIK 14 SEPTEMBER 2014

PISMO MOJI MAMI

Pišem tako, kot smo govorili staršem ali starejšim- vikanje

Draga moja mama!

Oprostite mi, trideset let je že minilo, odkar sva se poslovili, a do danes vam nisem nikoli pisala. Pisati res ni imelo smisla, ker vem, da počivate globoko v jami, kamor so vas položili grobarji pred našimi očmi. Veliko solza je preteklo takrat in tudi še pozneje. Lahko pa mi verjamete, da ni dneva, da se vas ne bi spomnila in vam želela povedati nekaj, kar se mi je tisti

dan zdelo važno. Takrat me znova zaboli pri srcu, ko vas v mislih vidim pred seboj v črni krsti, ki vam je bila zadnje počivališče v naši in seveda vaši hiši. To so bili težki dnevi za vse nas, ki ste nas zapustili. Bila sem zadnja, ki sem se peljala z vami k zdravniku in v bolnico. Nikdar ne bom pozabila, kako ste morali ostati v bolnišnični sobi in jaz sem se hotela posloviti tako, kot smo bili navajeni od malega - močan stisk roke in prijazen pozdrav. Toda vi ste čutili, da je to zadnje slovo in ste me zagrabili za roko, me stisnili k sebi in me poljubili. Pri nas te navade ni bilo, zato mi je ta trenutek ostal v globokem spominu. Moram priznati, da vaju z atom tudi nikoli nisem videla, da bi se poljubila. Bili smo pač trdna kmečka družina in taka je bila pri nas tudi vzgoja. Imeli smo se radi, a tega ni bilo treba kazati na zunaj. Bilo nas je sedem otrok. Naučili ste nas, da smo se imeli radi, da smo drug drugemu pomagali in se tudi učili drug od drugega. Hvala Bogu, lačni nismo bili nikoli, saj sta bila oba z atom pridna in

delavna. V hlevu ste imeli krave, ki ste jih vsak dan pomolzli, da smo lahko pili mleko in jedli kaj mlečnega. Ata pa so skrbeli, da je bila živina na čistem in sita. Tudi teličke smo imeli.

S konji, ki so bili v hlevu, vi niste imeli opravka. Bili ste pa zelo delavni na polju, saj je bilo treba takrat še vse opraviti z rokami. Kako bi bila srečna, ko bi se lahko vrnil vsaj za kratek čas, da bi spoznali razliko od življenja takrat, ko ste vi tu živeli, pa do danes, ko ravno tako kmetuje vaš vnuk, a ima veliko lažje delo, saj skoraj vse opravlja s stroji. Vi ste redili po deset prašičev, da ste dva ali tri zaklali za dom, druge sta z atom prodala ali pa ste imeli doma še eno brejo svinjo, da so potem bili prašički za naprej. Danes prašičev ne redijo več, ker je z njimi in s pripravo hrane preveč dela. Vam je bilo to samoumevno. Veliko kokoši je hodilo okrog hiše, da ste imeli dovolj jajc za dom in za prodajo. Takrat ste še sejali lan in sadili konopljo, da ste pozimi na kolovratu predli volnene nitke za pletenje in debelejše niti iz

lanu in konoplje, iz katerih ste delali platno za rjuhe ali vrvi za mreže pri nabiranje listja, ki je v jeseni odpadlo v gozdu in ste ga peljali domov za steljo živini. Kako zgodaj ste morali vstajati, da ste družini, ki je štela 5 odraslih in 6 otrok, preskrbeli dober zajtrk. Navadno so bili to zabeljeni žganci z mlekom. Odrasli ste šli na njivo, otroci v šolo ali z vami na njive. Ni bilo vrtcev, zato ste vzeli s seboj poleg majhnega otroka še debel koc, s katerim je bil navadno pokrit konj, če je bil premočen od dela. Vi pa ste male otročičke položili na razgrnjen koc. Bili smo, k sreči, zdravi in smo pazili drug na drugega. Ko se je mlajši naveličal sedenja, je splezal do zemlje in jo jedel. Bili smo vsi umazani od zemlje, a vseeno zdravi.

Prav težko mi je pomisliti, kako ste šli vsako nedeljo brez premišljevanja zjutraj ob peti uri k nedeljski maši. V snegu, dežju in podobnem slabem vremenu so šli moški s cele vasi spredaj, ženske za njimi. Tako ste prišli po eni uri hoje po slabih poteh popolnoma premočeni v cerkev,

ki ni bila ogrevana. Tam ste sedeli in molili eno uro. Vsi srečni ste zunaj postali in se na hitro pogovorili z dvema sestrama, s katerima se ni bilo čas obiskovati. Bili ste sedemkrat noseči. Vso nosečnost ste delali doma ali na njivah. Vodo ste nosili v škafih z dvorišča, kjer je bilo treba vodo dvigovati. Delali ste na njivah, dokler vas niso popadki opomnili, da bo treba iti roditi. Prve tri otroke ste rodili doma. Kakšen dan po rojstvu ste že imeli peko kruha in to osem hlebov naenkrat. Zdaj imajo matere eno leto po rojstvu plačan porodniški dopust, da si opomorejo in da negujejo otroka. Vi vsega tega niste imeli. Nikdar niste zaradi tega godrnjali. Vse je bila božja volja. Saj sem že pozabila, kako ste negovali otroka, ko ni bilo ne plenice, ne ničesar, kar bi rabili za dojenčka. Ne morem si misliti, kako ste kot kmečka žena in mati doživeli skoraj 80 let ob tolikem delu in življenju. Poročno obleko ste hranili za zadnje slovo v krsti

No, najbolj pa sem vesela in srečna, da ste me naučili poštenja, dela, ljubezni in pomoči drugemu. Vcepili ste mi vero, ki je ne bom nikoli zavrгла ali zanemarila. Bogu hvala za vse, kar ste mi mogli dati. Želim vam miren počitek in naj vam bo tisočera hvala za vse, kar ste mi naredili ali dali v življenju. Boljše mame si ne bi mogla želeli. Tudi sama sem poskušala biti taka svojim otrokom. Ne morem reči, ali mi je uspelo ali ne.

Vrhnika,

25.

4.

2013

Vaša hčerka Tončka

SKUPINA MATERINE DUŠICE

Naša skupina deluje že kar več kot deset let. Res nima vedno istih članic, toda število pa je vedno enako. Zgodi se, da kakšna zboli ali je celo

umrla, pa se potem pogovorimo in povabimo novo članico. Seveda gledamo na to, da z veseljem pristopi in se redno udeležuje naših srečanj, ki so vsak teden ob torkih. Tako že več let obstaja družinica, ki šteje osem članic in smo med seboj res kot sestre in ena družina. Zdaj so prišli poletni meseci, ki pa nam z vremenom ne obetajo nič dobrega.

V teh mesecih prenehamo uradna srečanja nekako tako, kot so poletne počitnice. V glavnem ostajamo tukaj in si iščemo razvedrilo vsaka po svoji želji in možnosti.

Zadnje srečanje smo imele v torek, 24. junija. Ta dan smo imele čast čestitati naši voditeljici gospe Bogdani za rojstni dan. Zaželele smo ji seveda vse najlepše, največ pa zdravja, kar vsi najbolj potrebujemo in želimo..Tako kot vsaka, ki praznuje rojstni dan, je tudi naša ga Bogdana dobila skromno darilo, ki ji bo lep spomin na naše druženje. V zahvalo in za lep zaključek nas je povabila na kratek sprehod v bližnje gostišče,

kjer smo si lahko izbrale sladice, katere smo si želele. Ob njih je potekel pogovor o vsem, kar smo v tem letu obravnavale in kar želimo tudi vnaprej. Zelo smo bile vesele, ko nam je voditeljica ali tudi katera druga prinesla revije, v katerih so bila objavljena zelišča ki so zdravju potrebna, za kaj se rabijo in kje jih dobimo. Vse to smo potem rade poslušale, ko nam je prebrala in se o njih tudi pogovorile, saj ima marsikatera že izkušnje z uporabo. Nekatero zelo zanimivo članke nam je ga Bogdana razmnožila, da jih ob potrebi takoj znova preberemo. Ugotovile smo, kje v naši bližini in katera zelišča bi lahko nabirale in posušile za zimski čas, ko so prehladi na višku. Ogledale smo si tudi gredo, ki jo imamo za Domom in imamo v njej posajene raznovrstne zdravilne rastline, ki so obenem uporabne tudi pri kuhanju. O marsičem je še tekla beseda in čas nam je prehitro minil.

Dobre volje smo se poslovile od naše voditeljice in ji zaželele še mnogo dobrih idej za druženje in spoznavanje naravnih dobrin za naše zdravje. Lepo se zahvaljujemo tudi njeni pomočnici ge Nadi, ki jo po potrebi nadomešča in rada pride vsak teden med nas.

Vrhnika, 30. 6. 2014
Antonija Baloh

ZVONOVI, NAŠI SOPOTNIKI

Skoraj vsaka cerkev ima tudi zvonik, v katerem so obešeni zvonovi, večji ali manjši, kakor že kje. Namenjeni so, da vabijo ljudi v cerkev k službi božji, poleg tega pa jih nagovorijo tudi zjutraj ob sedmi uri, opoldne in predvsem ob mraku, ko zazvonijo Ave Marijo, da se spomnijo na Jezusovo Mater, se pokrižajo in molijo Gospodovo molitev. Včasih so kmetu njihovi

glasovi odganjali tudi hudo uro, ko so grozili črni oblaki in je trepetal za svoj pridelek!

In tako dan za dnem, leto za letom...

Le težko bi na podeželju našel človeka, ki bi mu bila pesem zvonov neprijetna, ki bi ga motila in bi jo imel za nepotreben hrup. Nasprotno, ima jo za prijazno spremljevalko na njegovi življenjski poti.

Še posebno slovesno pa zapoje zvonovi na veliko nedeljo zjutraj, ko se razvije velikonočna procesija; saj gredo v zvonik pritrkovalci, ki izvablajo iz zvonov vesele melodije: Bogu v čast in ljudem v veselje! Bi bila velikonočna procesija tako mogočna in vesela, če se iz zvonika ne bi razlegalo veselo pritrkavanje, ta lepi slovenski običaj?

In vendar pride za nekatere čas, da so prikrajšani za glasove zvonov, ki so jih toliko let vabili v cerkev, jim naznanjali sedmo uro in poldan, jim zapeli Ave Marijo? Pride bolezen in starost, pride čas, ko zaradi onemoglosti ne morejo več v cerkev, ko tudi glasovi zvonov, ki

vabijo, ne pridejo do njih! Res lahko poslušajo mašo na radiu, občasno tudi gledajo na televiziji, toda glasov zvonov, ki so jih spremljali toliko let, ne morejo slišati vsi in povsod. Nekateri imajo pač srečo, da stanujejo blizu cerkve, drugi oddaljeni, pa so za njihovo pesem, za njihovo vabilo prikrajšani! In človek nehote pomisli, da morda niti ne bi bilo treba veliko stroškov in truda, morda le nekaj dobre volje in razumevanja, da bi zasijale stare ali bolne oči! Saj so tudi mnogi od teh nemočnih, ki so zdaj prikrajšani za vabila in pozdrave zvonov, radi prispevali svoj dar, ko so zvnove nabaljali. Kako lepo bi bilo, če bi se po radiu in predvsem na televiziji, pred pričetkom prenosa maše, oglasili tudi zvnovi iz tiste cerkve - zvonika - od koder bo potekal prenos maše. Njihov glas bi razveselil tudi tiste, ki jih zaradi bolezni, starosti ali osamljenosti ne morejo slišati v živo, ker so preveč oddaljeni! Če je to mogoče, pa je odvisno od dobre volje in razumevanja nekaterih...!

Kar boste storili komu izmed ubogih, boste meni storili!

Ivan Malavašič

PRIHAJA POLETJE

Po neprestanih padavinah in vetru nas je začelo sonce kar močno ogrevati. V okolici doma je posebno v dopoldanskih urah pravo mravljišče. Vsakdo po dolgem slabem vremenu izkoristi sončne dneve, uživa v hoji okoli doma, poseda na soncu ali senci, uživa čisti zrak in posluša lepo, neprestano ptičje petje. Vadbeni park je prava biserna pridobitev, saj je kar dosti obiskan. Včasih opazujem, če je kakšen oskrbovanec ali oskrbovanka še tako nepokreten, zavrti vsaj parkrat kolo, razgibava roke, ali naredi nekaj korakov na bradli. Potka okoli vadbenega parka je prava romantika. Ko vidim mamico z vozičkom, kako uživa v senci

na klopci. Tukaj ne uživajo samo oskrbovanci, tudi mimoidoči uživajo ta blažen mir.

Same nove pridobitve. Kako lep izgled ima stavba z novimi prizidki. Prizidke krasijo cvetje, spodaj na terasi so funkcionalni stoli in mize, pred teraso pa lepi nasadi pisanega cvetja. Res je odlično! Da ne pozabim na pokrito shrambo koles. To je kar velika pridobitev.

V tako kratkem času je pa zraslo tudi novo parkirišče. Kar naprej se nekaj gradi in olepšuje, same nove pridobitve. Saj sem že dostikrat napisala, da tako urejenega doma, lepe in velike okolice, nima noben dom v Sloveniji. Za tako urejeno okolico in dom bi pripisala vse gospodu direktorju. Njegove zasluge so, ker je poln idej in znanja, seveda tudi volje.

Škoda ko se bliža poletje določene skupine si bodo vzele počitniški predah. Meni osebno bo kar prazno, saj uživam v sodelovanju v teh skupinah.

Gospa Andra, ki vodi skupino »Upanje« je že napovedala počitniški predah. V tej zaključeni

skupini se imamo prav lepo. Uživamo v vseh zanimivih prispevkih, ki jih nam podaja gospa Andra. Gospa Andra je človek zelo širokega obzorja, srčno dobra in plemenita gospa. Vse njene zveste poslužalke in poslušalec jo zelo cenimo in spoštujemo.

Tudi pevki zbor »Sonček« pod vodstvom Anice Buhove, bomo imele počitniški predah. Te vaje vsi z veseljem obiskujemo, saj pri petju se človek razvedri in pozabi na vse negativno kar se dogaja okoli njega.

Edina sreča, da delovna terapija ali »Ustvarjalna delavnica« nima nikoli počitnic, tukaj se vsak dan dela in ustvarja letnim časom in svečanostim primerno. Saj sta diplomirani delovni terapevtki gospa Nataša in gospa Marijana zelo delavni in polni sugestij. V dokaz so razni aranžmani ob raznih praznovanjih. Vsi fotelji so dobili vložke z inicialkami, za udobnejše sedenje in lepši zgled prostorov. Dosti dela je bilo vloženega v vložke!

No vidite, da je v Domu upokojencev na Vrhniki zelo razgibano, vsak dan se vsaj nekaj dogaja.

V mesecu juliju in avgustu se pečejo palačinke in to vsako sredo. Palačinke ima rada mlado in staro, zato nekateri že komaj čakajo te mesece.

Vsem oskrbovancem, uslužbencem in prostovoljcem želim prav lepo in prijetno poletje.

Zapisala Iva Pečar

ROMANJE NA BREZJE

V soboto, 21. junija 2014 je bilo narodno romanje bolnikov, invalidov in ostarelih na Brezje. Tudi v našem Domu smo bili povabljeni in smo se radi odzvali, kdor je pač zmogel. Naročen je bil posebni avtobus in članice

organizacije Karitas so organizirale vse potrebno. Prijavilo se nas je sedem. Bili pa so tudi člani organizacije Karitas, ki so pomagali, da je šlo vse v redu., Odhod avtobusa je bil naročen ob osmi uri. Pričakali smo ga kar pred Domom. Med potjo je še nekajkrat ustavil, da ni bilo treba prijavljenim hoditi preveč daleč. Gospa, ki je vodila in vse urejala, je pobrala denar za vožnjo in vse je bilo urejeno. Bilo je več prostovoljk, ki so bile pripravljene pomagati, če bi slučajno kdo bil v težavah. Z nami je šel tudi g. Hočevar, duhovni pomočnik v vrhniški župniji. V avtobusu smo molili rožni venec in litanije Matere božje. Bili smo srečni, da lahko gremo na romarsko pot. Ogledovali smo lepo Gorenjsko, ki pa se ji še vedno pozna, koliko lepih gozdov je pred nekaj meseci uničil žled.

Preje kot v eni uri smo prišli na Brezje, največje romarsko središče Slovencev

Tam je bilo že veliko romarjev, ki so prišli z avtobusi ali osebnimi avtomobili. Redarji so usmerjali promet, tako da ni bilo nobene gneče pri parkiranju in vse je teklo kot po tekočem traku. Veliko sedežev je bilo že zasedenih, pa vendar nismo ostali brez njih. Ljudi je bilo toliko, da je izgledalo, kot da smo v mravljišču. Hitro smo poiskali svoje sedeže in se pridružili skupni molitvi rožnega venca. Pred nami je bil prostor, kjer je bila podoba Matere božje in lesen oltar za maševanje. Sonce nas je ogrevalo in veliko ljudi je imelo na glavi klobuke, slamnike ali karkoli, da je bila glava zaščitená. Mene se je usmilila gospa iz soseščine. Čeprav nepoznana, mi je ponudila platnen klobuk in je zato bila sama brez njega. Maša je potekala zelo slovesno. Vodil jo je g. škof dr. Jurij Bizjak. Razdelili so nam brošure, v katerih so bile po vrsti napisane Marijine pesmi. Pod vodstvom duhovnega voditelja pri oltarju smo peli pesmi, da je kar donelo. Človeka kar strese mraz, če slišiš petje iz več tisoč grl. Vse je bilo

posvečeno Mariji, katere slika je bila na oltarju. Sonce je grelo, vendar je bilo za vse dobro preskrbljeno. Nismo bili lačni, bilo pa bi težko, če ne bi bilo velikega števila mladih in manj mladih, v oranžnih bluzah ali srajcah oblečenih skavtov, ki so neprestano prinašali vrčke z vodo, čajem, sokom ali kavo in nam stregli po želji. Kdor je želel, je lahko opravil sveto spoved in prejel sveto maziljenje, saj so bili duhovniki povsod na voljo. Tudi za sveto obhajilo je bilo toliko duhovnikov, da se je vse zelo hitro končalo. Če je kdo rabil pomoč, jo je takoj dobil. Lahko izrečem pohvalo, da so med sveto mašo in pridigo bili ljudje tihi in poslušni, kar se težko zgodi. Seveda, petja je bilo pa veliko. Zanimivo bi bilo še pogledati v cerkev, kjer ima Marijina slika glavno mesto, pa ni bilo časa. Tam bi videli nešteto daril, ki so jih podarili čudežno ozdravljeni bolniki svoji dobrotnici Mariji Pomagaj v vseh 200 letih. Čas je potekel, slovesnost se je končala in romarji so se vračali na svoje domove. Dobili

smo tudi Marijine podobice in broške z Marijinim obrazom. Srečni smo prišli nazaj, kjer nas je čakalo kosilo in seveda razpravljanje o vsem, kar smo doživeli. Če Bog da, se drugo leto spet srečamo.

Na Vrhniki, 22.6.2014
Antonija Baloh

KAKO ČAS BEŽI

Zdi se mi, da še ni dolgo nazaj, ko smo proslavljali novo leto, nato Prešernovo proslavo, 8.marec, materinski dan. Že je prišel predvelikonočni čas. Naša notranjka, diplomirana delovna terapevtka, gospa Marijana, je zopet pripeljala iz notranjskih gozdov za celo prikolico zelenja, ki smo ga porabili za izdelovanje butar. Izdelali smo jih toliko, da vsak skupni prostor krasi ena.

Za veliko noč so v »ustvarjalni delavnici« obložile 300 jajc z raznim naravnim zelenjem iz narave, v kuhinji so jih skuhali v čebulnih listih, katere smo več kot mesec dni zbirale in sortirale pri lupljenju čebule za kuhinjo.

Seveda nas kuhinja pri vseh teh slavnostih pogosti z dobro pehtranovo potico, ocvirkovko, izdelek domačih kuharskih mojstrov, čajem ali kuhanim vinom. Včasih pa tudi s pravo kavo.

Kmalu bo 1.maj, ko bo sigurno zopet kakšna domača poslastica. Na 1.maja zjutraj pride pred dom Vrhniška godba, da nas spomni, da je 1.maj delovni praznik. Samo žal za tistih 13.000, ki nimajo službe je pa bolj žalostno.

Vsak zadnji četrtek v mesecu je v veliki jedilnici pogostitev vseh tistih, ki imajo v tem mesecu rojstni dan. Na veliki, dobri torti, ki je domači izdelek vedno ugasne svečke najstarejša ali najstarejši slavljenec. Tisti, ki ležijo v posteljah so obdarjeni v sobah. Vse skozi slavlja jim prepeva pevski zbor oskrbovancev »Sončki« pod vodstvom pevovodkinje Anice Buhove.

Kmalu se bliža julij in avgust, vsako sredo se pečejo palačinke, saj jih oskrbovani kar obožujejo.

No vidite, da je v domu lepo in pestro, saj se vse skozi veliko dogaja, kar deluje pozitivno na naše počutje, zdravje, še posebej pa na psiho.

Hvala vsem, ki kakorkoli doprinesete, da se imamo tako lepo.

Iva Pečar

NEVARNI UGRIZ KLOPA

O bolezni, ki jo povzroča tako majhna živalca, kot je klop, sem že velikokrat brala, vendar se v resnici še nisem srečala s človekom, ki bi imel težave zaradi ugriza klopa.

Pa sem imela tudi to srečo, če lahko tako rečem, da sem se srečala z družino, ki ima te težave že 9 let.

Moja nekdanja učenka se je že mlada poročila, dobila je dobrega in pridnega moža in ustvarila sta si družino s tremi sinovi. Zgradili so si hišo, oba sta hodila v službo in življenje jim je teklo brez posebnih problemov. Oba sta zelo pridna in k temu sta navajala tudi svoje otroke.

Nekega dne pa se je možu in očetu povišala temperatura, vendar tako, da je nihala od 38* do 40*. Vzel je nekaj dni dopusta, ker se je slabo počutil in ne bi zmogel težkega fizičnega dela. Jemal je Lekadol in pil veliko tekočine, vendar se stanje ni izboljšalo. Moral je k svojemu zdravniku. Predpisal mu je Oспен, a stanje je bilo vedno enako. Temperatura se ni spremenila. Bil je utrujen in tresla ga je čedalje hujša mrzlica. Trajalo je že drugi teden, zato ga je sin v soboto odpeljal k dežurnemu zdravniku. Napotili so ga v laboratorij, kjer so ugotovili, da je vse v redu. Opozorili so ga, naj pride v ponedeljek k svojemu zdravniku, če do takrat ne bo vse dobro. Vrnil se je domov in samo še spal do drugega jutra, ko ni mogel več govoriti,

niti se premakniti. Narediti ni mogel niti požirka čaja. Dihal je čedalje težje, saj so odpovedovale dihalne mišice. Videti je bilo, kot bi bila kap. Prvo pomoč je dobil s prihodom reševalcev, ki so ga odpeljali v bolnico, kjer je dobil kisikovo masko. Nato so ga morali intubirati. Dali so mu cevko, da je dobil vsaj malo tekočine, po 13 dneh pa so mu omogočili, da je dobival hrano skozi odprtino, ki so mu jo naredili na vratu. Naslednji dan pa je bila postavljena diagnoza - MENINGOENCEFALITIS. Pet mesecev in pol je preživel na oddelku za intenzivno nego v Ljubljani, nato štiri mesece v Soči za razgibavanje. Vsak dan ga je obiskala žena ali eden od sinov, da so nekako razbremenili osebje, ki se ni moglo zadrževati samo pri njem. Prosili so, naj mu prinesejo od doma hrano, kakršno si želi, ker jo je v bolnici odklanjal. Zelo je shujšal, hoditi ni mogel. Odpustili so ga iz bolnice in dali na invalidski voziček. Potreben je bil vse pomoči od

hranjenja, do osebne higiene in oblačenja. Žena je morala pustiti službo, da je lahko ostala doma in se posvetila možu, ki se sam ni bil sposoben vzdrževati. Ker je pridna, se je odločila, da vzame v oskrbo tri rejenčke, da je zaslužila vsaj nekaj tako potrebnega denarja za potrebe družine. Dva njena sinova sta se poročila, se odselila in si ustvarila svoji družini. Sama pa skrbi za moža, da živi vsaj človeku podobno življenje. Obenem pa lepo skrbi tudi za rejence, ki obiskujejo poklicno ali osnovno šolo. Priznava, da so bili premalo obveščeni o tej bolezni, zato se tudi niso nikoli cepili. Sedaj da cepiti tudi otroke, čeprav niso zato imuni, vendar, če pride do okužbe, ne bo tako hudih posledic. Letos je poteklo devet let od ponovnega rojstva njenega moža. Kako se jim je v trenutku spremenilo njihovo življenje, se ne da povedati, a hvaležni so Bogu, da je danes tako, kot je. Tudi sama sem se po tem razgovoru zamislila in sklenila, da bom vsakemu svetovala, naj

se da cepiti, da se tako obvaruje težav, ki jih povzroča klop
Vrhnika, 3.6.2014
Antonija Baloh

BLAGOSLOV PRIZIDKA

V našem Domu smo prav srečni, ker se vedno nekaj dogaja. Nismo še pozabili nedelje, ko smo bili povabljeni k maši in na pogostitev, že je bil tu četrtek, 8. maja 2014 ko smo ob 10. uri imeli najprej sveto mašo, kot jo imamo vsak mesec. Radi se zberemo v večnamenskem prostoru in s petjem sodelujemo pri obredu. Tokrat pa smo bili obveščeni, da bo povabljenih več gostov, ker bomo imeli kratek kulturni program in blagoslovitev na novo zgrajenega prizidka, ki nam bo prav dobrodošel za naše potrebe. Med povabljenimi je bil vrhniški župan g. Stojan Jakin, Direktor ZD g. Tomaž Glažar slikarka ga Marija Strnad, direktor skupine Optimum g. Ivan Kovač, član Sveta zavoda g Primpž

Jerina, vodja PZ Upanje g. Jože Jesenovec. No, če po pravici povem, je bilo povabljenih še nekaj več, a se slovesnosti niso mogli udeležiti. Kar v precejšnjem številu smo se udeležili svete maše, ki jo je daroval župnik in dekan na Vrhniki g. Blaž Gregorc. Med nagovorom nam je dajal lepe napotke za pravo in lepo življenje. No, pri maši so bili tudi varovanci Župnijskega vrtca Pripeljale so jih tri vzgojiteljice in treba jih je pohvaliti, saj so bili ob vzgojiteljicah zelo disciplinirani in veliko so med obredom tudi peli. Vsa pohvala gre otrokom in njihovim vzgojiteljicam..Seveda so po končanem obredu dobili tudi malico za večjo moč hoje proti vrtcu. Ob koncu je sledila kratka proslava. Članice pevskega zbora Upanje, ki so uslužbenke našega Doma, so pod vodstvom zborovodje g. Jožeta Jesenovca zapele najprej vrhniško himno, nato pa še tri pesmi, ki smo jih z veseljem poslušali. Slediol je pozdrav in nagovor direktorja g. Kocipra, ki je povedal, kakšne težave so pri želji za nadaljnje delo. Za njim je

spregovoril tudi vrhniški župan, ki je sicer obljubil, da bo stvar glede zemljišča urejena, vendar vzame veliko časa in bo treba pač potrpeti.

Vsi povabljeni in pevci so potem šli ven pred stavbo, ki je letos dobila prizidek in je bil pripravljen za blagoslov. Bil je zelo lep pogled na ta del. Vse tri etaže so nekako v širini 7 metrov podaljšali še za okrog sedem metrov. Seveda je bilo treba prejšnje stene podreti in podaljšati in tako so nastali novi prostori, ki so prav lepi, svetli in bodo zelo koristno uporabljeni. V pritličju so velika steklena dvojna vrata in lepo urejen izhod na prosto.

Ob prihodu nas razveselita dve gredici cvetočih raznobarnih nageljčkov. Pogled navzgor v dve etaži pa nam obstane ob cvetju v lončkih, ki krasijo prostore.

No, tu smo se zbrali in pevke zbora Upanje so zapele še eno lepo slovensko pesem. Gospod župnik Blaž Gregorc je med obredom in molitvijo blagoslovil novi del stavbe in ga izročil

svojemu namenu. Po prerezu traka, ko je to delo ob sodelovanju direktorja g. Kocipra in glavne med. sestre g. Vere, opravila članica Sveta zavoda, je g. direktor vse navzoče, posebno še tiste, ki jim stavba ni znana, popeljal v notranjost na ogled. V novem prostoru pa so bile pripravljene mize za pogostitev. V kuhinji so pripravili razne dobrote, ki so nam tekstile, saj je bil že čas kosila-.Postregli smo si sami, ali pa nam je na mizo prinesel naš Grega Ne smem pozabiti, da nam je pred kosilom slikarka ga. Marija Strnad, ki ima v našem Domu tudi razstavo svojih slik, podarila lepo in veliko sliko, ki bo krasila enega od naših prostorov. Zelo smo ji hvaležni za to. Med tem časom so se tudi v našem prireditvenem prostoru imeli kar lepo. Postregli so jim s pehtranovo ali ocvirkovo potico. To so naše specialitete s katerimi nam postrežejo iz kuhinje.

Spet nam je minil dan, ki si ga bomo zapomnili, saj vidimo, kako naše vodstvo skrbi, da bi nam bilo v Domu dobro in čim bolj domače. Želimo,

da bi vsem, ki tako lepo skrbijo za nas, tudi njim potekalo življenje čim lepše, brez skrbi in nadlog. Hvala vsem skupaj!

Na Vrhniki, 21. maja 2014

Antonija Baloh

OBISK TD LJUBLJANA - ŠIŠKA

V sredo, 21. maja 2014. smo spet preživeli lepo urico veselja. Dobili smo napovedan obisk Turističnega društva Ljubljana - Šiška s prireditvijo Zapojmo - zaigrajmo. Seveda je bilo to za nas nekaj novega in zato smo se z veseljem zbrali v prireditvenem prostoru in nestrpno čakali, kaj nam bodo pokazali in s čim nas bodo razveselili. Nastopajoči so navadno zelo točni in tudi ti so bili.

V ospredje je stopilo pet nastopajočih. Prva je imela za nastop pripravljeno harmoniko, ki jo je ves čas pridno uporabljala. Drugi dve sta bili pevki (alt in sopran), tretja je bila zelo dobra napovedovalka, peti, ki je bil edini moški, pa je

pridno fotografiral. Bil je to tim, ki se je lepo ujemal in vse je teklo, kot po maslu. Program je tekel eno uro. Napovedovalka nam je vedno povedala tako zanimivo vsebino točke, da smo že naprej predvidevali, kaj bomo slišali.

Obkrožili smo celo Slovenijo in tudi še nekajkrat segli izven naših meja. Če nam je bila vsebina pesmi znana, smo tudi mi radi malo pritegnili. Kako kratka je bila urica ob tako lepem petju in seveda spremljavi s harmoniko. Velik aplavz je sledil pesmi

Moja pokojnina, ki je nismo še nikoli slišali in izgleda, da je prav njihovo delo. Bile so vsebinsko žalostne, pa tudi vesele, vsega po malem..

.Ura veselja nam je kar prehitro minila in veseli smo bili, ko jih je naša ga Nataša povabila, naj še kdaj pridejo in nas razveselijo. Za darilo so prejeli vsak po en izvod naših Utrinkov in seveda buren aplavz

Vrhnika, 22. 5. 2014
Antonija Baloh

PZ MAVRICA -NASTOP

V sredo, 18. 06. 2014 smo imeli v prireditvenem prostoru našega Doma nastop pevskega zbora Mavrica. Ta zbor prihaja z Vrhnike, zato smo ga še bolj želeli slišati. Ob napovedani uri smo jih pričakali v prireditvenem prostoru.

Pred nami se je prikazalo 25 članov mešanega pevskega zbora, ki sta ga spremljala harmonikar in kitarist, pa seveda zborovodkinja ga Darinka Fabjani. Takoj smo spoznali tudi napovedovalca, ki je pred vsako skladbo pojasnil vsebino in izvajanje pesmi. V glavnem so peli slovenske ljudske pa tudi umetne pesmi. Nekatero skladbo so bile spremljane z glasbili, druge ne. Zbor ima zelo živahno zborovodkinjo, za katero se vidi, da kar

diha z zborom. Res, užitek je gledati in poslušati tako ubrano petje. Posegli so tudi malo k sosedom, kar seveda tudi radi slišimo. Navadno so to pesmi, ki jih poslušamo ob dopustovanju na Jadranu. Seveda nam slovenske znane pesmi gredo bolj v ušesa.

Kar prehitro nam je minil čas, ki so nam ga namenili zbrani pevci. Toda tudi to se je moralo končati in poživlja nas obljuba, da bodo pevci še prišli med nas.

Za slovo in v zahvalo jim je poleg lepih besed naša delovna terapeutka ga Nataša podarila nekaj izvodov naših letošnjih Utrinkov. Hvaležni smo jim za voljo in trud in še jih bomo veseli sprejeli, kadar bodo utegnili priti k nam

Vrhnika, 24. 06. 2014
Antonija Baloh

Urnik medgeneracijskih skupin:

- SKUPINA Z LOGA: ponedeljek ob 9.30 v III. nad. – novi del
- SKUPINA Z HELENO: torek ob 9.00 do 10.00 v II. nad. – novi del
- UPANJE: torek ob 10.30 v čitalnici
- MATERINA DUŠICA: torek ob 13.00 v III. nad. – novi del
- BOROVNČANI: sreda ob 13.30 – čajna kuhinja odd. A
- SKUPINA DOBRE MISLI: četrtek ob 14.00 v II. nad. – novi del
- SONČKI: četrtek ob 16.00 v II. nadstropju – novi del
- KLUB SVOJCEV: 2. četrtek v mesecu
- BABIČINA KUHINJA: ob ponedeljkih ob 14.00 v pritličju stari del – jedilnica

→ Intervizijska skupina

- Voditeljice: 2. četrtek v mesecu ob 13.00

→ četrtek, ???

→

→

→

Od nas so se poslovili

Nasvidenje!

K nam so prišli

Dobrodošli!